

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Dievo mylimiausi

Vyresnysis Karlas D. Herstas
Iš Septyniadešimties

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

In his Gospel, John describes himself as "the disciple whom Jesus loved," as if that arrangement were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by

Buvimas pripildytiems Dievo meilės ne tik apsaugo mus nuo gyvenimo audrų, bet ir laimingas akimirkas padaro laimingesnes.

Prieš pradėdamas turėčiau pasakyti, kad du mano vaikai, kalbėdami iš sakyklos, buvo nualpę, ir aš niekada nesijaučiau su jais labiau susijęs nei šią akimirką. Mano galvoje sukasi daugiau rūpesčių nei baimė prasmegti.

Mūsų šeimoje yra šeši vaikai ir jie kartais erzina vienas kitą, kiekvienas sakydamas esąs mylimiausias vaikas. Kiekvienas jų turi skirtingas priežastis, kodėl yra mylimiausias. Mūsų meilė visiems mūsų vaikams yra tyra, pilnutinė ir visapusiška. Nė vieno iš jų negalėtume mylėti labiau nei kito – su kiekvieno vaiko gimimu mūsų meilė išsiplėtė pačiu gražiausiu būdu. Dangiškojo Tėvo meilę, skirtą man, geriausiai suprantu per meilę, kurią jaučiu savo vaikams.

Jiems taip kartojant pretenzijas būti mylimiausiu vaiku, galbūt pamanėte, kad mūsų šeimoje niekada nebuvo netvarkingo miegamojo. Ydų pojūtis tėvų ir vaikų santykiuose sumažėja sutelkus dėmesį į meilę.

Kai kada, galbūt todėl, kad matau, jog artėjame prie neišvengiamų riaušių šeimoje, pasakau maždaug taip: „Gerai, jūs mane nuvarginote, bet tikrai nesiruošiu to skelbti visiems; jūs patys žinote, kuris iš jūsų yra mano mylimiausias.“ Mano tikslas – kad kiekvienas iš šių jaustųsi nugalėtoju ir būtų išvengta visuotinio karo, bent jau iki kito karto!

Evangelijoje pagal Joną Jonas save apibūdina kaip „mokinį, kurį Jėzus mylėjo“, tarsi tokia padėtis būtų kuo nors išskirtinė. Man patinka manyti, jog taip buvo todėl, kad Jonas jautėsi besąlygiškai

Jesus. Nephi gave me a similar sense when he wrote, “I glory in my Jesus.” Of course, the Saviour isn’t Nephi’s any more than He is John’s, and yet the personal nature of Nephi’s relationship with “his” Jesus led him to that tender description.

Isn’t it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him “his” Jesus, and so can we. Our Saviour’s love is the “highest, noblest, strongest kind of love,” and He provides until we are “filled.” Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God’s love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God’s love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven’s love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and overlooked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds us that our beloved and flawless Saviour chose to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His broken-

mylimas Jėzaus. Nefio žodžiai „Aš džiūgaujuma-no Jėzumi“ sukelia man panašų jausmą. Žinoma, Gelbėtojas yra ne Nefio, kaip ir ne Jono, tačiau asmeninis Nefio santykių su „jo“ Jėzumi pobūdis paskatino jį pasitelkti tokį švelnų apibūdinimą.

Argi ne nuostabu, kad kartais galime jaustis tokie visapusiškai ir asmeniškai pastebėti ir mylimi? Nefis gali jį vadinti „savo“ Jėzumi, ir mes taip pat. Mūsų Gelbėtojo meilė yra „aukščiausia, kilniausia, stipriausia meilė“ ir Jis ją rodo, kol esame jos „pripildyti“. Dieviška meilė niekada neišsenka, ir kiekvienas esame mylimiausias vaikas. Dievo meilė yra ten, kur mes visi iš dalies sutampame kaip Veno diagramos apskritimai. Kad ir kokie skirtingi būtume, Jo meilė būna ten, kur dalijamės bendrumais.

Argi galima stebėtis, kad didžiausi įsakymai yra mylėti Dievą ir mylėti aplinkinius? Kai matau žmones, rodančius vienas kitam Kristaus meilę, man atrodo, kad toje meilėje glūdi ne tik jų meilė, bet ir dieviškumas. Kai mylime vieni kitus būtent taip, kaip tik galime, visiškai ir iki galo, įsitraukia ir dangus.

Taigi, jei mums rūpimas žmogus atrodo nutolęs nuo dieviškos meilės jausmo, galime vadovautis šiuo modeliu: daryti tai, kas mus pačius priartina prie Dievo, o paskui daryti tai, kas mus priartina prie to žmogaus, – neišsakytas kvietimas ateiti pas Kristų.

Norėčiau susėsti su jumis ir paklausti, kokios aplinkybės verčia jus jausti Dievo meilę. Kurios Raštų eilutės, kokie konkretūs tarnavimo veiksmai? Kur būnant? Kokia muzika? Kieno draugijoje? Visuotinė konferencija yra tinkama vieta mokytis, kaip užmegzti ryšį su dangaus meile.

Bet galbūt jaučiatės esantys toli nuo Dievo meilės? Galbūt jūsų mintis slegia atgrasymo ir tamsos balsų choras, pranešimai, sakantys, kad esate per daug sužeisti, sumišę, per silpni ir apleisti, per daug skirtingi ar dezorientuoti, kad galėtumėte iš tiesų užsitarnauti dangiškąją meilę. Jei girdite tokius žodžius, tuomet išgirskite štai ką: tie balsai tiesiog klysta. Galime drąsiai nekreipti dėmesio į teiginį, kad būdami sulaužyti esame kaip nors atskirti nuo dangiškosios meilės. Kas kartą, kai giedame giesmę, primenančią mums, kad mūsų mylimas ir nepriekaištingas Gelbėtojas pasirinko būti sumuštas, sulaužytas ir sužalotas dėl mūsų, kas kartą, kai valgome sulaužytą duoną. Tikrai Jėzus pašalina visą gėdą

ness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the top of the mountains.” The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father’s love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the precious covenantal love? Hese?

So if God’s love does not leave us, why don’t we always feel it? Just to manage your expectations: I don’t know. But being loved is definitely not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your

nuo palūžusiųjų. Per savo palūžimą Jis tapo tobulas ir gali padaryti mus tobulus nepaisant mūsų palūžimo. Jis buvo palūžęs, apleistas, sudraskytas ir sužalotas, – ir mes galime jaustis tokie pat, – tačiau atskirti nuo Dievo meilės mes tikrai nesame. „Palūžę žmonės; tobula meilė“, kaip giedama vienoje giesmėje.

Galbūt žinote ką nors slapto apie save, dėl ko jaučiatės nemylimi. Kad ir kokie teisūs būtumėte dėl to, ką žinote apie save, klystate manydami, kad atsidūrėte už Dievo meilės ribų. Kartais sau esame tokie žiaurūs ir nekantrūs, kokie negalėtume įsivaizduoti, kad būtume kam nors kitam. Šiame gyvenime turime daug darbų, tačiau neapykantos sau ir gėdingo savęs smerkimo tame darbų sąrašė nėra. Kad ir kokie netikėmes jaustumės, Jorankos nesutrupėjo. Nė kiek. Jos visada pakankamai ilgos, kad kiekvieną iš mūsų „švelniai paimt[ų]“ ir apglėbtų.

Net jei nejaučiame dieviškosios meilės šilumos, ji neišnyko. Dievas Pats pasakė, kad „kalnai gali griūti ir kalvos drebėti, bet [Jo] malonė nuo [mūsų] nebepasitrauks“. Taigi, kad būtų aišku, mintis, jog Dievas nustojo mylėti, gyvenime turėtų būti taip toli galimų paaiškinimų sąrašė, kad prie jos galėtume prieiti tik tuomet, kai kalnai sugrius ir kalvos išnyks!

Man labai patinka šis kalnų, kaip Dievo meilės tikrumo įrodymo, simbolizmas. Šis galingas simbolizmas susipina su pasakojimais apie tuos, kurie eina į kalnus, kad gautų apreiškimus, ir su Izaijo aprašymu „Viešpaties namų kaln[o]“, kuris „iškilis aukščiau už visus kalnus“. Viešpaties namai yra mūsų brangiausių sandorų namai ir vieta, kur visi galime atsitraukti ir giliai pasinerti į Tėvo meilės mums įrodymus. Taip pat džiaugiuisi paguoda, į mano sielą ateinančia, kai stipriau apsigaubiu savo krikšto sandora ir randu žmogų, kuris liūdi dėl netekties ar nusivylimo, o aš stengiuosi padėti jam išverti ir suprasti tuos jausmus. Ar tai būdai, kuriais galime labiau pasinerti į brangią sandorinę meilę, hese?

Tai jei Dievo meilė mūsų nepalieka, kodėl ne visada ją jaučiame? Na, sutramdykite savo lūkesčius: aš nežinau. Tačiau būtimylimam tikrai nėra tas pats, kas jaustismylimam, ir turiu keletą minčių, kurios gali jums padėti ieškant atsakymų

answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that “whosoever will lose his life for my sake shall find it.”

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in

į šį klausimą.

Galbūt kovojate su sielvartu, depresija, išdavyste, vienišumu, nusivylimu ar kitais galingais dalykais, trukdančiais pajusti Dievo meilę jums. Jei taip, tai šie dalykai gali nuslopinti arba sustabdyti mūsų gebėjimą jausti tai, ką galėtume jausti kitu atveju. Galbūt kurį laiką negalėsite jausti Jo meilės ir turės pakakti žinojimo. Tačiau įdomu, ar galėtumėte paeksperimentuoti – kantriai – su įvairiais dieviškosios meilės pasireiškimo ir priėmimo būdais. Ar galite žengti žingsnį atgal nuo to, kas yra priešais jus, ir galbūt dar žingsnį, ir dar vieną, kol pamatysite platesnį vaizdą, vis platesnį ir platesnį, jei reikia, kol tiesiogine prasme imsite mąstyti celestališkai, nes jau žvelgsite į žvaigždes ir prisiminsite nesuskaičiuojamus pasaulius, o per juos – jų Kūrėją?

Paukštelio giesmė, saulės, vėjo ar lietaus pojūtis ant odos ir akimirkos, kai gamta priverčia mane žavėtis Dievu, – visa tai man padeda užmegzti ryšį su dangumi. Galbūt padėtų ištikimų draugų paguoda. Galbūt muzika? Arba tarnavimas? Ar esate aprašę dienoraštyje atvejus, kai ryšys su Dievu jums buvo aiškesnis? Kai ieškote palengvėjimo ir supratimo, galbūt galėtumėte paprašyti tuos, kuriais pasitikite, pasidalyti su jumis savo dieviškojo ryšio šaltiniais.

Įdomu, jei Jėzus rinktųsi vietą, kur galėtumėte susitikti jūs ir Jis, privačią vietą, kur galėtumėte sutelkti į Jį išskirtinį dėmesį, ar Jis rinktųsi jūsų unikalią asmeninės kančios vietą, jūsų giliausių poreikių vietą, kur niekas kitas negalėtų nueiti? Ten, kur jaučiatės tokie vieniši, kad turėtumėte iš tiesų būti visiškai vieni, bet nesate vieni, ten, kur galbūt tik Jis yra nukeliavęs, bet iš tikrųjų jau pasiruošęs jus ten pasitikti, kai atvyksite. Jei vis dar laukiate Jo atvykstant, gal Jis jau yra ten ir ranka pasiekiamas?

Jei šiuo gyvenimo laikotarpiu jaučiatės pripildyti meilės, pasistenkite ją išlaikyti taip gerai, kaip sietas išlaiko vandenį. Taškykite ją visur, kur tik einate. Vienas iš dieviškosios ekonomijos stebuklų yra tas, jog kai stengiamės dalytis Jėzaus meile, pamatome, jog esame jos pripildomi pagal principą „Kas praras savo gyvybę dėl manęs, tas ją atras“.

Buvimas pripildytiems Dievo meilės ne tik apsaugo mus nuo gyvenimo audrų, bet ir laimingas akimirkas padaro laimingesnes – mūsų

the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let's become "rooted and grounded" in our Jesus and in His love. Let's look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to "rejoice and be filled with love towards God and all men." Let's get full. In the name of Jesus Christ, amen.

džiaugsmingos dienos, kai danguje šviečia saulė, tampa dar šviesesnės, nes mūsų sielose šviečia saulė.

Tad įsišaknykime ir įsitvirtinkime savo Jėzuje ir Jo meilėje. Ieškokime Jo meilės ir galios savo gyvenime patyrių ir juos branginkime. Evangelijos džiaugsmas prieinamas visiems: ne tik laimingiems, ne tik nusiminusiems. Džiaugsmas yra mūsų tikslas, o ne aplinkybių dovana. Turime visas priežastis „džiūgauti ir būti pripildyti meilės Dievui ir visiems žmonėms“. Tad prisipildykime jos su kaupu. Jėzaus Kristaus vardu, amen.